

Otäck påminnelse om homofobi

Jag måste erkänna att jag inte hade för avsikt att se filmen *Almamula*. Jag tog fel på tiden helt enkelt. Det är det härliga med Stockholms Filmfestival; det finns alltid en film att se.

Tonläget när det kommer till homofobi är ett helt annat i det så katolskt präglade Argentina, än vi är vana vid. Här räcker det inte med att homosexualitet anses som något avvikande. Här möter vi rädsla, skam och rent av hat.

Vi får ta del av denna ondska genom den fjortonårige pojken Nino som i pubertal mognad landar i det faktum att han är homosexuell. "*So what?*" kan tyckas men ack nej. Så enkelt visar det sig inte vara. Nino blir utstött, mobbad och får erfara familjens skam vilken han tar på sig skulden för. Alltsammans tar en ände med förskräckelse i uttryck av ren vidskepelse och ockult mysticism.

Till slut bestämmer sig Nino för att låta sig offras till *Almamula*. *Almamula* är ett slags skogsväsen som tar barn och ungdomar som visar en antydning till avvikande sexualitet, de som identifierar sig som något annat än strikt heterosexuella.

Den här filmen blir en otäck påminnelse om att alltför många länder fortfarande är förtryckta under den medeltida synen den katolska kyrkan vidhåller gällande sexualitet. En syn som också rycker närmare när något sådant inträffar som att ett grannland, Polen inför hbtq-fria zoner, vilket hände för några år sedan.

Till er filmentusiaster vill jag tillägga; utnyttja filmfestivalen till att se något ni inte planerat in. Vem vet, där kan vänta något som överraskar och berör.

Almamula får $\pi \pi \pi \pi$

Almamula

en självbiografisk skildring av den argentinska regissören
Juan Sebastián Torales

